

NEIZNĪCINĀMĀ CERĪBA

Sabata pēcpusdienai

NEDĒĻAS PĒTĪJUMIEM:

Hab 1:1–4, Ļj 38.–41. nod., Jes 41:8–14, jer 29:1–10, Ebr 12:1–13.

ATMIŅAS PANTS:

“Bet cerība nepamet kaunā, jo mūsu sirdīs izlieta Dieva mīlestība ar Svēto Garu, kas mums dots” (Rm 5:5)

Cik viegli ir runāt un dziedāt par cerību, atrodoties draudzē starp smaidīgiem cilvēkiem. Bet, kad mēs esam nokļuvuši pārbaudījumos, cerība ne vienmēr nāk viegli. Kad apstākļi ir spiedīgi, mēs sākam apšaubīt visu, īpaši Dieva gudrību.

Kādā no savām grāmatām K. S. Lūiss raksta par neīstu lauvu. Kāds, kas gribēja šim lauvam tuvoties, jautāja, vai tas ir droši. Viņš saņēma atbildi, ka tas nav droši, bet šī lauva “ir laba”.

Pat ja mēs ne vienmēr saprotam Dievu un liekas, ka Viņš dara neparedzamas lietas, tas nenozīmē, ka Dievs ir pret mums. Tas vienkārši nozīmē, ka mēs vēl neredzam kopbildi. Bet mēs cīnāmies ar domu, ka, lai mums būtu miers, paļāvība un cerība, Dievam ir jābūt saprotamam un paredzamam. Viņam, pēc mūsu domām, ir jābūt “drošam”. Ar to mēs sagādājam sev vilšanos.

NEDĒĻAS KOPSKATS:

Kā izpratne par Dieva raksturu palīdz mums saglabāt cerību, atrodoties pārbaudījumos?

Iepazīsties ar šīs nedēļas tēmu, lai sagatavotos Bībeles izpētei 13. augustā.

Kopskats

Kad mēs esam ievainoti, ir ļoti viegli pieņemt, ka svarīgi ir tikai tas, kas notiek ar MANI. Bet atcerēsimies, ka kopaina ir plašāka (sk. Atkl 12:7, Rm 8:22).

Izlasi Hab 1:1–4. Ko piedzīvoja Habakuks? _____

Tu varbūt gaidi, ka Dievs teiks kaut ko tādu: “Tas patiešām ir briesmīgi, Habakuk. Ļauj Man nākt un nekavējoties tev palīdzēt.” Bet Dieva atbilde ir pretēja. Viņš saka Habakukam, ka kļūs sliktāk. Izlasi par to Hab 1:5–11.

Asīrieši bija aizveduši Israēlu gūstā, bet Dievs apsola, ka ļaunākais vēl tikai priekšā – nu babilonieši aizvedīs prom arī Jūdas tautu. Habakuks 12.–17. pantā atkal sauc uz Dievu un gaida, ko Dievs teiks.

Kā Dieva teiktais par apsolīto Bābeles iznīcināšanu Hab 2:2, 3 atnes cerību? _____

Habakuka 2. nodaļa ir Dieva apsolījums iznīcināt babiloniešus. Ebr 10:37 citē Hab 2:3, norādot uz šī apsolījuma mesianisko nozīmi nākotnē. Tikpat noteikti, kā bija apsolīta Bābeles iznīcināšana, tā arī mums garantēta “Lielās Bābeles” iznīcināšana (Atkl 18:2).

Habakuks bija iesprostots starp lielo ļaunumu, kas bija ap viņu, un Dieva apsolījumu, ka būs vēl ļaunāk. Tomēr tieši tādā stāvoklī atrodamies arī mēs glābšanas vēsturē. Ap mums ir liels ļaunums, bet Bībele paredz, ka sliktākais ir vēl priekšā. Galvenais elements Habakuka izdzīvošanā bija tas, ka viņam atklāja kopskatu. Tāpēc 3. nodaļā viņš var izteikt pārsteidzošu slavas lūgšanu par to, ko Dievs darīs nākotnē.

Izlasi Hab 3:16–19. Ko Habakuks nosauc kā savas cerības iemeslu? Kāda ir Dieva ļaužu cerība, gaidot, kad risināsies pēdējās pravietiskās ainas? Kā tu vari šo cerību padarīt par savu cerību? _____

Kas ir mūsu Tēvs

Osvalds Čembers (Oswald Chamber) raksta: “Vai tu esi jautājis Dievam, ko Viņš plāno darīt? Viņš to tev nekad neteiks. Dievs nesaka, ko Viņš plāno darīt. Viņš mums atklāj, kas Viņš ir.” (“My Utmost of His Highest” (Uhrichsville, OH: Barbour & Company, Inc., 1963), Jan. 2.)

Kā tu domā, ko Čembers ar šo domu vēlas pateikt? _____

Kā mēs zinām, Ļjaba grāmata sākas ar lielu personīgu traģēdiju Ļjaba dzīvē. Viņš zaudē visu, izņemot savu dzīvību un sievu, kura ierosina viņam “nolādēt Dievu un mirt” (Ļj 2:9, NIV). Tam seko diskusija, kurā viņa draugi cenšas izzināt, kāpēc tas viss ir noticis. Visās šajās diskusijās Dievs stāv klusu.

Tad pēkšņi Ļj 38. nodaļā Dievs parādās un saka: “Kas ir tas, kas Dieva glābšanas nodoms aptumšo ar vārdiem, kuriem nav jēgas?” (Ļj 38:2) Dievs bez apstājas uzdot Ļjabam aptuveni 60 pārsteidzošus jautājumus. Atver Bībeli un pārlasi tos Ļj 38. un 39. nodaļā.

Pēc pēdējā jautājuma Ļjabs atbild: “Redzi, es esmu visai niecīgs, ko lai es Tev atbildu? Es uzlieku roku savai mutei. Es reiz jau esmu runājis, bet tagad vairs neatbildēšu; es esmu gan runājis vēl otrreiz, bet turpmāk to vairs nekad nedarīšu.” (Ļj 40:4, 5) Bet Dievs vēl nav beidzis. Viņš turpina uzdot nākamo “lielo” jautājumu kopu.

Izlasi Ļjaba pēdējo atbildi Ļj 42:1–6. Ko Dievs centās Ļjabam pateikt, un kādu ietekmi tas uz viņu atstāja? _____

Dievs neatbildēja uz nevienu no “kāpēc” jautājumiem, ko uzdod Ļjaba draugi. Bet Dievs veidoja Viņa nesalīdzināmā lieluma ainu, kā tas atklājies pārsteidzošajos radīšanas darbos. Galu galā no Ļjaba noteikti nav vajadzīgas atbildes. Vajadzību pēc paskaidrojumiem ir aizēnojusi visu pārņemošās Dieva varenības atainojums.

Šis stāsts atklāj fascinējošu paradoksu. Cerība un iedrošinājums var nākt no mūsu atskārsmes, ka mēs zinām tik maz. Mēs instinktīvi cenšamies rast mierinājumu tajā, ka visu zinām, un mēs kļūstam mazdūšīgi, aptverot, ka mēs nevaram zināt visu. Bet reizēm Dievs izgaismo mūsu nezināšanu, lai mēs varētu saprast, ka cilvēka cerība var atrast drošību tikai Būtnē, kas ir lielāka par mums pašiem.

Vai šobrīd notiek lietas, ko jūs nevarat saprast? Ja jā, tad pievērsieties Dieva raksturam. Kā tas var dot cerību, kas jums ir tik nepieciešama, lai paliktu neatlaidīgi, ejot cauri tam, kas šobrīd jums šķiet neaptverams? _____

Mūsu Tēva klātbūtne

“Jo Es, Tas Kungs, tavs Dievs, daru stipru tavu labo roku, Es, kas tev saku: “Nebīsties, Es tev palīdzu!” (Jes 41:13)

Kāds reiz teica: “Brīžos, kad Dievs liekas tālu, kurš ir tas, kurš ir pārvietojies?” Kad rodas problēmas, mēs pieņemam, ka Dievs mūs ir pametis. Patiesība ir tā, ka Viņš nekur nav aizgājis.

Jūdiem trimdā likās, ka Dievs ir ļoti tālu prom. Tomēr, pateicoties Jesajam, Dievs pārlicina viņus par atbrīvošanu nākotnē. Lai gan īstā atgriešanās Jeruzalemē vēl bija daudzus gadus tālā nākotnē, Dievs gribēja, lai Viņa ļaudis zina, ka Viņš nav no viņiem aizgājis un ka viņiem ir visi iemesli cerībai.

Izlasi Jes 41:8–14. Kādus iemeslus cerībai jūs varat atrast cilvēkiem, kas dedzīgi gaida atbrīvošanu nākotnē? Kā šis apsolījums palīdz mums – gaidot, kad beigsies mūsu trimda virs zemes? _____

Viens no spēcīgākajiem ainojumiem šajos pantos ir atrodams Jes 41:13. Suverēnais universa Dievs paziņo, ka Viņa ļaudīm nav jābaidās, jo Viņš ir tas, kurš “tur tavu labo roku” (NIV). Viena lieta ir iedomāties, ka Dievs vada notikumus virs zemes no milzīga troņa, kas atrodas neskaitāmu gaismas gadu attālumā no mūsu zemes. Bet pavisam kas cits ir saprast, ka Viņš ir pietiekami tuvu, lai turētu Savu mīļoto cilvēku rokas.

Kad mēs esam aizņemti, var būt grūti atcerēties, ka Dievs mums ir tik tuvu. Bet, ja mēs atceramies, ka Viņš ir Imanuēls, “Dievs ar mums”, tas visu maina. Ja ar mums ir Dieva klātbūtne, tad līdz ar to arī Viņa nodomi, Viņa apsolījumi un Viņa pārveidojošais spēks.

Tuvākajās dienās izmēģini šādu eksperimentu. Katrā iespējamā brīdī mēģini sev atgādināt, ka universa Dievs ir pietiekami tuvu, lai turētu tavu roku, un ka Viņš personīgi apsola tev palīdzēt. Pieraksti, kā tas maina tavu dzīvi. Esi gatavs pārrunāt savu pieredzi Bībeles izpētes grupā. _____

Mūsu Tēva plāns mums

Ikviens meklē cerību. Bet kur to atrast? Dažiem cilvēkiem cerība ir atrodamā drauga smaidā. Citiem cerība rodas no finansiālas drošības vai stabilām laulības attiecībām. Kur tu parasti meklē cerību un drosmi? _____

_____

_____

Jeremijas grāmatā pravietis raksta cilvēkiem, kas trimdā ir zaudējuši cerību. “Pie Bābeles upēm – tur mēs sēdējām un raudājām, kad pieminējām Ciānu.” (Ps 137:1) Kaut arī viņu sirdis ir salauztas, Jeremija uzskaita iemeslus, kāpēc viņiem nevajadzētu atmet cerības.

Kādi iemesli cerībai doti Jer 29:1–10? _____

_____

_____

Šajos pantos ir trīs svarīgi cerības avoti, ko ir vērts izgaismot.

Pirmkārt, Dievs saka Saviem ļaudīm, ka viņiem nevajadzētu atmet cerību, jo viņu situācija nav nejaušības vai neparedzama ļaunuma rezultāts. Jo Dievs pats saka: “Es liku izvest no Jeruzalemes uz Bābeli.” (Jer 29:4) Lai gan šķiet, ka ļaunums viņus apņēma, Jūda nekad nebija atstājis Dieva apskāvienu.

Otrkārt, Dievs stāsta Saviem ļaudīm, ka viņiem nevajadzētu pārstāt cerēt, jo Viņš var strādāt pat viņu tagadējās grūtībās. “Rūpējieties par tās pilsētas labklājību, kurp Es jūs liku aizvest, un pielūdziet To Kungu par to, jo tās labklājība būs arī jūsu labklājība.” (Jer 29:7)

Treškārt, Dievs stāsta Saviem ļaudīm, ka viņiem nevajadzētu atmet cerību, jo Viņš noteiktā laikā izbeigs viņu trimdu: “Tiešām tā saka Tas Kungs: kad septiņdesmit gadi Bābelē būs pilnīgi pagājuši, tad Es atkal par jums gādāšu un izpildīšu Savu apsolījumu, ka Es jūs atvedīšu atpakaļ šinī vietā.” (Jer 29:10)

Pēc tam, kad Dievs paskaidro, kā par tiem gādājis pagātnē, ka Viņš atbild par viņu tagadni un atbildēs arī par nākotni, tad Viņš skaisti izklāsta Savas maigās rūpes par Viņa ļaudīm (sk. Jer 29:11–14).

Izlasī Jer 29:11–14, ieliekot savu vārdu pēc vārda “tu”, it kā Dievs šos apsolījumus būtu izteicis tev personīgi. Attiecini šos apsolījumus uz sevi, lai arī kādā personīgā cīņā tu šobrīd atrastos. _____

_____

Mūsu Tēva audzināšana

Izlasi Ebr 12:5–13. Kāda ir vēsts mums šajos pantos, un kā tā iederas tajā, ko mēs esam mācījušies šajā ceturksnī? _____

Ebr 12:5–13 Pāvils apraksta pārbaudījumus audzināšanas kontekstā. Angļu valodā NIV Bībeles tulkojumā šajos pantos 10 dažādās formās parādās vārds “discipline” (disciplīna, disciplinēšana, disciplinēt). Grieķu valodā šis vārds bija pamatforma vārdam “audzināšana”. Lai saprastu “disciplīnu”, ir jāsaprot, kā Dievs audzina mūs ticības skolā, ko Pāvils iepriekš aprakstīja Ebr 11. nodaļā.

Visā Ebr 11. nodaļā Pāvils apraksta ticības vīrus un sievas. Viņu ticība bija tas, kas lika turpināt doties uz priekšu, piedzīvojot dažāda veida pārbaudošas situācijas. Nonākot 12. nodaļā, Pāvils pievēršas mums, lasītājiem: tā kā tik daudz cilvēku pirms mums ir bijuši neatlaidīgi neticamos gadījumos, mēs arī varam skriet un pabeigt ticības dzīvi. Galvenais ir pievērst savas acis Jēzum (Ebr 12:2), lai Viņš varētu būt mūsu paraugs grūtos laikos (Ebr 12:3). Lasīt 12. nodaļu ir tā, it kā piešķirt lasīšanas brilles. Bez šīm brillēm mūsu redze vai izpratne par grūtībām vienmēr būs izplūdusi. Bet, skatīšanās caur šīm brillēm izlabos izplūdušo ciešanu skaidrojumu, ko mums uzspiež mūsu kultūra. Tad mēs spēsim skaidri saprast un saprātīgi reaģēt uz pārbaudījumiem.

Pārlasi “brilles” Ebr 12:1–13. Tad koncentrējies uz 5.–13. pantu un atbildi uz šiem jautājumiem:

Kas ir audzināšanas avots? _____

Kāda ir mūsu reakcija uz audzināšanu? _____

Kāds ir audzināšanas mērķis? _____

Pārlasi vēlreiz Ebr 12:1–13. Sastādi sarakstu ar visiem iemesliem, ko tu vari ieraudzīt kā savas cerības pamatu. Kā tu esi piedzīvojis šo cerību savas garīgās “audzināšanas” reizēs? _____

TĀLĀKIEM PĒTĪJUMIEM:

Izlasi Elenas Vaitas grāmatā “Audzināšana” nodaļu “Mūžības skola” (301.–309. lpp.); grāmatā “Kristus dziedinošā kalpošana” nodaļu “Palīgs ikdienā” (470., 471. lpp.).

“Katra cilvēka piedzīvojumos reiz pienāk brīdis, kad nospiež vilšanās un pilnīga mazdūšība, – dienas, kad sirdi apņem bēdas un grūti ticēt, ka Dievs vēl ir labvēlīgs saviem zemes bērniem; dienas, kad grūtības biedē dvēseli, līdz nāve šķiet vēlamāka par dzīvību. Tad daudzi zaudē pašāvību uz Kungu un nonāk šaubu varā un neticības saitēs. Ja mēs tādos brīžos ar garīgu skatu spētu iedziļināties Dieva aizgādības nolūkos, tad ieraudzītu, kā eņģeļi cenšas mūs glābt no mums pašiem, ka tie cenšas mūsu kājas nostādīt uz pamata, kas stiprāks nekā mūžīgie kalni. Tad mums uzaustu jauna ticība, rastos jauna dzīvība!” (Elena Vaita “Pravieši un ķēniņi” 162. lpp.)

JAUTĀJUMI PĀRRUNĀM:

1. Elena Vaita saka, ka mēs visi piedzīvojam “vilšanās un pilnīgas mazdūšības” brīžus. Cik labi mēs pamanām cits citu, ejot cauri šādiem brīžiem? Kā mēs varam iemācīties būt labāki cerības nesēji cits citam, kad piedzīvojam šādas rūgtas vilšanās?

2. Grupā pārskatiet savas atbildes uz otrdienas pēdējo jautājumu. Kādu izmaiņu tavā dzīvē ienesa tas, ka tu savā priekšā turēji Dieva tuvuma realitāti?

3. Grupā izlasiet skaļi līj 38. – 41. nodaļu. Kādu Dieva ainojumu tās atklāj? Kā šajā ainojumā iederas sabats? Kā tas palīdz mums turēt savā priekšā Dieva dabu un raksturu?

4. Cerība, kas pārveido, nāk no Debesīm. Tas nozīmē, ka mēs varam lūgt cits par citu, lai mūsu dzīvē tiek ienesta cerība. Pavadiet laiku, lūdzot par tiem, kuru cerība nesen ir sagrīļojusies, lai tā atjaunotos. Ko jūs varat darīt to labā, kas izmisīgi cenšas rast cerību?

5. Ja kāds ir labprātīgs padalīties, lūdziet, lai šis cilvēks atceras laiku, kad izmisums un pārbaudījumi lika viņam zaudēt cerību un ticību. Kas izmainīja šo cilvēku? Ko mēs varam līdzdalīt cits citam, kas varētu palīdzēt šaubu un izmisuma brīžos?